

საქმე # 330210014684726

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა საქართველოს სახელით

საქმე №ას- 875-817-2017

ას-875-817-2017 დ-----ი

21 მარტი, 2018 წელი,

ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

მზია თოდუა (თავმჯდომარე)
მოსამართლეები: ეკატერინე გასიტაშვილი (მომხსენებელი),
პაატა ქათამაძე

საქმის განხილვის ფორმა _ ზეპირი მოსმენით

სხდომის მდივანი - ლელა სანიკიძე

კასატორი - მ----- გ-----ე, ანა დ----ი, შპს „დ----ეთი“ (მოპასუხეები)

წარმომადგენელი - გ----- ჟ-----ი

მოწინააღმდეგე მხარე - ზ----- დ-----ი

წარმომადგენელი - ეკატერინე მ-----ე

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 მარტის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა - გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და, ახალი
გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის უარყოფა

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ზ----- დ-----სა (შემდეგში: მოსარჩელე ან მყიდველი) და მ----- გ-----ეს (შემდეგში: პირველი გამყიდველი, პირველი მოპასუხე, პირველი აპელანტი ან პირველი კასატორი) შორის 2011 წლის 27 დეკემბერს დაიდო ხელშეკრულება, რომლის თანახმადაც მოსარჩელემ პირველ მოპასუხეს გადასცა 4 000 აშშ დოლარი ბეს სახით, რადგან მყიდველი აპირებდა თბილისში, კ-----ის ქ. №9-11/ჩ-----ის ქ. №36/ნ-----ის ქ. №37-ში მდებარე 136.00 კვ.მ ფართი უძრავი ქონების (შემდეგში: უძრავი ქონება) შეძენას. ნასყიდობის ფასი 63 000 აშშ დოლარით განისაზღვრა, რაც მოსარჩელეს 2012 წლის 30 ოქტომბრამდე უნდა გადაეხადა (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის, შემდეგში: სსკ, 421-ე, 477-ე მუხლები, იხ. ხელშეკრულება, ტ. 1, ს/ფ 19).
2. ბეს ხელშეკრულება არ არის შედგენილი საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოში, არ არის დამოწმებული სანოტარო წესით, ასევე, ნოტარიუსის მიერ არაა დამოწმებული ხელშეკრულებაზე აღბეჭდილი მხარეთა ხელმოწერები (იხ. ხელშეკრულება, ტ. 1, ს/ფ 19).
3. უძრავი ქონების 5/6 ნაწილის მესაკუთრეა შპს „დ----ეთი“ (შემდეგში: შპს, მეორე მოპასუხე, მეორე აპელანტი ან მეორე კასატორი), ხოლო - 1/6 ნაწილის მესაკუთრეები არიან პირველი მოპასუხე და ანა დ----ი (შემდეგში: მესამე მოპასუხე, მესამე აპელანტი ან მესამე კასატორი; იხ. ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან, ტ. 1, ს/ფ 17-18).
4. შპს-ს პარტნიორები არიან პირველი მოპასუხე - 75 % და მესამე მოპასუხე - 25 %, პირველი მოპასუხე იმავდროულად შპს-ს დირექტორია (იხ. ამონაწერი- ტ. 2, ს/ფ 3-4).
5. მოსარჩელესა და მოპასუხეებს შორის 2014 წლის 7 მარტს სანოტარო წესით გაფორმდა გარიგება შპს-ის 100 %-იანი წილისა და უძრავი ქონების ნასყიდობასთან დაკავშირებით, რომლის მიხედვითაც მოსარჩელემ მოპასუხეებს 4 600 აშშ დოლარი გადასცა, ხოლო თანხის დანარჩენ ნაწილს მყიდველი 2014 წლის 30 აპრილამდე დაფარავდა (იხ. ხელშეკრულება - ტ. 1, ს/ფ 40-42).
6. საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2014 წლის 1 დეკემბრის გადაწყვეტილებით მყიდველის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა. შესაბამისად, მოსარჩელემ

2014 წლის 7 მარტის ხელშეკრულების საფუძველზე შპს-ის 100 %-იან წილსა და უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლება ვერ დაირეგისტრირა და ამის მიზეზად საჯარო რეესტრის სააგენტომ მიუთითა, რომ ხელშეკრულებით არ ირკვეოდა, თუ რა წარმოადგენდა ნასყიდობის საგანს (იხ. ტ. 1, ს/ფ 43-47).

7. სარჩელის საფუძვლები

- 7.1. მოსარჩელემ 2014 წლის 25 დეკემბერს სარჩელი აღძრა მოპასუხეების წინააღმდეგ 2011 წლის 27 დეკემბერს გაფორმებული ხელშეკრულების ბათილად ცნობის, მოპასუხეებისათვის 4 000 აშშ დოლარის სოლიდარულად დაკისრების, 2014 წლის 7 მარტს დადებული ნასყიდობის ხელშეკრულების შეწყვეტისა და მოპასუხეებისათვის 4 600 აშშ დოლარის სოლიდარულად დაკისრების მოთხოვნით.
- 7.2. მოსარჩელემ ამ გადაწყვეტილების 1-6 პუნქტებში დასახელებულ გარემოებებზე მითითებით განმარტა, რომ „ბეს“ ხელშეკრულება დაიდო მარტივი წერილობითი ფორმით, რაც სსკ-ის დანაწესს არ შეესაბამება. მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ ათი თვის თავზე დარჩენილი 58 000 აშშ დოლარი უნდა გადაეხადა, რასაც კეთილსინდისიერად ასრულებდა, თუმცა, მოპასუხეებმა უარი განაცხადეს თანხის მიღებაზე, შესაბამისად, მხარეთა ურთიერთობა იჯარის ხელშეკრულებაში გადაიზარდა.
- 7.3. მყიდველმა სარჩელს დაურთო პირველი გამყიდველის ნოტარიულად დამოწმებული თანხმობა, რომ უძრავი ქონება მოსარჩელის სახსრებით გარემონტებულიყო, რის შემდეგაც მყიდველმა უძრავ ქონებაში ძვირადღირებული რემონტი ჩაატარა.
- 7.4. მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ 2014 წლის აპრილის თვეში, ნასყიდობის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე, მოპასუხეებს 58 400 აშშ დოლარს უხდიდა, თუმცა, მოპასუხეებმა მის მიღებაზეც უარი განაცხადეს და დამატებით მოითხოვეს 12 600 აშშ დოლარით მეტი, რის გადახდაზეც მყიდველმა უარი განაცხადა.
- 7.5. მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ ის, ოჯახთან ერთად, სადავო უძრავი ქონებიდან გამოასახლეს სარჩელის აღძვრამდე ორი თვით ადრე (იხ. 7.1 ქვეპუნქტი).

8. მოპასუხეების შესაგებელი

- 8.1. მოპასუხეებმა მათ წინააღმდეგ აღძრული სარჩელი არ ცნეს და

განმარტეს, რომ მოსარჩელეს დარჩენილი თანხა არ გადაუხდია და არც გადახდის მცდელობა ჰქონია, ასევე, არ გადაუხდია საიჯარო ქირა და არც რემონტი ჩაუტარებია.

- 8.2. მოპასუხეებმა აღნიშნეს, რომ მათ თანხის დაბრუნების არანაირი ვალდებულება არ გააჩნიათ, რადგან მოქმედი კანონმდებლობით „ბეს“ თანხა არ უბრუნდება ბეს გადამხდელს (მოსარჩელეს), რადგან ამ უკანასკნელმა არ შეასრულა ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულება, ხოლო 2014 წლის 7 მარტს დადებული ხელშეკრულება უკვე შეწყვეტილია ვადის გასვლის გამო და ისიც რეალურად „ბეს“ ხელშეკრულებაა.

9. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

- 9.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 12 ნოემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა; პირველ მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ 4 000 აშშ დოლარის გადახდა დაეკისრა; მეორე და მესამე მოპასუხეებისათვის 4 000 აშშ დოლარის დაკისრების ნაწილში სარჩელი არ დაკმაყოფილდა; 2014 წლის 7 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულება შეწყვეტილად იქნა აღიარებული და მოპასუხეებს მოსარჩელის სასარგებლოდ სოლიდარულად 4 600 აშშ დოლარის გადახდა დაეკისრათ.

- 9.2. სასამართლომ იხელმძღვანელა სსკ-ის 311¹-ე, 421-ე, 327-ე, 59-ე, 68-ე, 976-ე, 352-ე მუხლებით და დადგენილად მიიჩნია, რომ 2011 წლის 27 დეკემბრის ხელშეკრულების შედგენისას გარიგების კანონით დადგენილი ფორმა დაცული არ ყოფილა, შესაბამისად, სადავო ხელშეკრულება არის უცილოდ ბათილი, არარა გარიგება, რომელსაც რაიმე იურიდიული მნიშვნელობის შედეგი ვერ მოჰყვება.

- 9.3. სასამართლომ დაადგინა, რომ 2011 წლის 27 დეკემბერს ბეს სახით თანხის მიღების შესახებ გარიგება, სსკ-ის 311¹-ე მუხლით განსაზღვრული ფორმით არ შედგენილა, ხოლო მოპასუხის მხრიდან თანხის მიღებას კანონიერი საფუძველი არ გააჩნია. შესაბამისად სსკ-ის 976-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის მიხედვით, 2011 წლის 27 დეკემბრის ხელშეკრულების საფუძველზე გადახდილი 4 000 აშშ დოლარი პირველმა მოპასუხემ მოსარჩელეს უნდა დაუბრუნოს, რადგან აღნიშნული თანხა მხოლოდ მან მიიღო, ხოლო დანარჩენი მოპასუხეებისათვის ამ თანხის დაკისრება

უსაფუძველოა.

9.4. სასამართლომ 2014 წლის 7 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულების შეფასებისას, სსკ-ის 405-ე, 352-ე მუხლებით იხელმძღვანელა და აღნიშნა, რომ მოსარჩელე ხელშეკრულებიდან გასვლას ითხოვს. სასამართლომ დაადგინა, რომ მხარეები ხელშეკრულების არასრულყოფილი შინაარსის შედეგად მოკლებულნი არიან შესაძლებლობას სრულად ან ნაწილობრივ განახორციელონ გარიგებით გათვალისწინებული მიზანი, ამავდროულად მხარეთა მიერ გარიგების შინაარსის დაზუსტება ვერ ხერხდება, შესაბამისად, მოსარჩელის მოთხოვნა დასაბუთებულია და რადგან ხელშეკრულებაში მითითებული თანხა გადაეცა სამივე მოპასუხეს, მათვე უნდა დაეკისროთ 4 600 აშშ დოლარის მოსარჩელისათვის დაბრუნება.

10. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები

10.1. მოპასუხეებმა თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მისი გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვეს შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

10.2. აპელანტებმა გაიმეორეს ის პრეტენზიები, რაც წინამდებარე გადაწყვეტილების 8.1-8.2 ქვეპუნქტებშია ასახული და დამატებით განმარტეს, რომ საქალაქო სასამართლომ არასწორად მიიჩნია დადგენილად, რომ მხარეთა შორის ზეპირსიტყვიერად მიღწეული შეთანხმება, მოსარჩელის მიერ უძრავი ქონების შეძენის შესახებ ვერ განხორციელდა და მოსარჩელეს მოპასუხეებისგან უძრავი ნივთი არ შეუძენია.

10.3. აპელანტებმა აღნიშნეს, რომ მხარეები ყველა დეტალზე შეთანხმდნენ კანონით დადგენილი ფორმით, ხოლო მოსარჩელემ წერილობითი ხელშეკრულების საფუძველზე ნაკისრი ვალდებულება უძრავი ქონების შეძენასთან დაკავშირებით არ შეასრულა.

10.4. აპელანტების მტკიცებით, საქალაქო სასამართლომ არასწორად განმარტა სსკ-ის 311¹-ე მუხლი. აპელანტები სსკ-ის 323-ე, 183-ე, 312-ე მუხლებზე მითითებით აღნიშნავენ, რომ საჯარო რეესტრში რეგისტრაცია არის არა უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების ფორმა, არამედ - უძრავ ნივთზე საკუთრების გადასვლის აუცილებელი წინაპირობა, შესაბამისად, მისი დაუცველობა იწვევს არა ნასყიდობის ხელშეკრულების

ბათილად ცნობას, არამედ იმას, რომ შემძენი არ მიიჩნევა შეძენილი უძრავი ქონების მესაკუთრედ და კარგავს ამ ქონების კეთილსინდისიერ შემძენთან შედავების უფლებას.

10.5. აპელანტებმა აღნიშნეს, რომ სასამართლომ არასწორად გამოიყენა სსკ-ის 405-ე მუხლი, რადგან გაურკვეველია, თუ რა პირობა არ შეასრულეს მოპასუხეებმა. მათი განმარტებით, მოსარჩელემ თავისი ვალდებულება არ შეასრულა, რის გამოც წინასწარ გადახდილი ბეს თანხის დაბრუნების მოთხოვნის უფლება დაკარგა.

11. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინება და დასკვნები

11.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 მარტის განჩინებით მოპასუხეთ სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული გადაწყვეტილება (საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომში: სსსკ) 390.3-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტი). სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სამართლებრივად სწორად შეაფასა საქმისათვის მნიშვნელოვანი საკითხები და მხარეთა შორის არსებული ურთიერთობებიდან გამომდინარე უფლება-მოვალეობები, შესაბამისად, დასაბუთებული გადაწყვეტილება მიიღო.

11.2. სასამართლომ სსკ-ის 421-ე, 327-ე მუხლებზე დაყრდნობით იმსჯელა და აღნიშნა, რომ 2011 წლის 27 დეკემბრის ხელშეკრულება, როგორც ფორმალური გარიგება, წარმოადგენს ბათილ გარიგებას, ასევე, „ბე“ დამატებითი აქცესორული ხელშეკრულებაც, რომელიც არ არსებობს ძირითადი ვალდებულების გარეშე; იგი ადასტურებს მხარეთა შორის უფლება-ვალდებულებების არსებობას და უზრუნველყოფს მის შესრულებას. ბე ნასყიდობის ხელშეკრულების ნაწილია, მისი გადაცემით დასტურდება მხარეთა შორის ნასყიდობის ხელშეკრულების არსებობა და ამიტომ ბეს ხელშეკრულება გაფორმებული უნდა იყოს ისეთივე ფორმით, როგორც ნასყიდობის ხელშეკრულება. ბეს გადაცემა წარმოადგენს წინარე ხელშეკრულებას, რომელიც წინ უსწრებს ძირითად ნასყიდობის ხელშეკრულებას, აღნიშნული ხელშეკრულება კი არ არის შედგენილი საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოში და არ არის დამოწმებული

სანოტარო წესით, ასევე სანოტარო წესით არ არის დამოწმებული ხელშეკრულებაზე განთავსებული მხარეთა ხელმოწერები. ხელშეკრულებისათვის გათვალისწინებული ფორმა კი ვრცელდება, ასევე, წინარე ხელშეკრულებაზეც.

11.3. სასამართლომ იხელმძღვანელა სსკ-ის 183-ე, 323-ე, 311¹-ე, 69-ე მუხლებით და აღნიშნა, რომ საკუთრების უფლების საჯარო რეესტრში რეგისტრაციისათვის უძრავ ნივთზე საკუთრების გადაცემის მავალდებულებელი გარიგების დამოწმება სავალდებულოა.

11.4. სასამართლომ იმსჯელა აპელანტების მიერ მითითებულ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინებაზე (სუსგ ას-523-496-2014, 30.04.15 წ.) და აღნიშნა, რომ განსახილველი შემთხვევა სრულიად განსხვავდებოდა მოპასუხეთ მიერ მოხმობილი საქმის გარემოებებისაგან. როგორც აღინიშნა, გარდა იმისა, რომ არ არის დაცული გარიგების შედგენისათვის კანონით გათვალისწინებული ფორმა, მასში არ არის ასახული უძრავი ქონების მესაკუთრეების - მეორე და მესამე მოპასუხეების ნება, ასევე, გაურკვეველია, რა წარმოადგენს ნასყიდობის საგანს. სსკ-ის 53-ე, 59-ე და 328-ე მუხლების მიხედვით ხელშეკრულება ბათილია, შესაბამისად, პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად გამოიყენა სსკ-ის 976-ე მუხლი და მართებულად მიიჩნია, რომ მოსარჩელის მოთხოვნა ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილებულიყო.

12. საკასაციო საჩივრის საფუძვლები

12.1. სააპელაციო სასამართლოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს აპელანტებმა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმებისა და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის მოთხოვნით.

12.2. საკასაციო საჩივრის პრეტენზიები წინამდებარე გადაწყვეტილების 10.2-10.5 პუნქტებში მითითებული გარემოებების იდენტურია.

12.3. კასატორებმა დამატებით აღნიშნეს, რომ სასამართლო გასცდა მოთხოვნის ფარგლებს და თვითონ განსაზღვრა, თუ რაზე უნდა იდავონ მხარეებმა, როდესაც მიუთითა, რომ 2011 წლის 27 დეკემბრის ხელშეკრულება ბათილია, ეს კი ეწინააღმდეგება სსსკ-ის მე-3 და მე-4 მუხლებს.

12.4. კასატორების განმარტებით, მოსარჩელეს არასდროს დაუყენებია ბეს ხელშეკრულების ბათილად ცნობა, ასევე სასამართლომ უგულებელჰყო სარჩელის არსი, რადგან მოსარჩელე თანხის დაბრუნებას ითხოვდა იმ მიზეზით, რომ მოპასუხებმა არ შეასრულეს ნაკისრი ვალდებულებები.

12.5. კასატორებმა აღნიშნეს, რომ მოსარჩელემ სსკ-ის 61-ე მუხლის მიხედვით შეცილების უფლება დაკარგა, რის გამოც სარჩელი ხანდაზმულია. გარიგება დაიდო 2011 წლის 27 დეკემბერსა და 2014 წლის 7 მარტს, ხოლო სარჩელი 2014 წლის 27 დეკემბერს აღიძრა.

13. საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპი

13.1. კასატორების საკასაციო საჩივარი წარმოებაშია მიღებული საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 4 სექტემბრის განჩინებით, სსსკ-ის 391-ე მუხლის მიხედვით, დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად.

13.2. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ნოემბრის განჩინებით საკასაციო საჩივარი დასაშვებად იქნა ცნობილი, სსსკ-ის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტების საფუძველზე, და მიღებულ იქნა არსებითად განსახილველად.

13.3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განჩინებით საკასაციო საჩივრის არსებითი განხილვა დაინიშნა ზეპირი მოსმენით, მხარეთა მონაწილეობით, რის შესახებაც სსსკ-ით დადგენილი წესით გაფრთხილებულნი იქნენ მხარეები.

13.4. 2018 წლის 2 მარტის სხდომაზე კასატორების (მოპასუხეების) წარმომადგენელმა მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივარში წარდგენილ პრეტენზიებს, ხოლო მოსარჩელის წარმომადგენელმა სარჩელში მითითებულ გარემოებებზე გამახვილა ყურადღება (იხ. ამ გადაწყვეტილების 7.2-7.5 ქვეპუნქტები).

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, მტკიცებულებათა გაანალიზებისა, მხარეთა პრეტენზიების ზეპირი მოსმენისა და საკასაციო საჩივრის სამართლებრივი დასაბუთებულობის არსებითად განხილვით შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ მოპასუხეთა საკასაციო განაცხადი

ნაწილობრივ დასაბუთებულია და ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგი არგუმენტაციით:

14. სსსკ-ის 404-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საკასაციო სასამართლო გადაწყვეტილებას ამოწმებს საკასაციო საჩივრის ფარგლებში, ამავე კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლო გადაწყვეტილებებში და სხდომის ოქმებში. გარდა ამისა, შეიძლება მხედველობაში იქნეს მიღებული ამ კოდექსის 396-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტში მითითებული ფაქტები; ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, კასატორებს ნაწილობრივ დასაბუთებული შედავება აქვთ წარმოდგენილი.
15. კასატორების პრეტენზიასთან დაკავშირებით, რომ სააპელაციო სასამართლო მოთხოვნის ფარგლებს გასცდა, როდესაც სარჩელის ის სამართლებრივი საფუძვლები შეამოწმა, რომლებიც მოსარჩელეს სარჩელში არ დაუყენებია, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლოს ვალდებულებაა სამართლებრივი საფუძველი მიუსადაგოს მხარეთა მოთხოვნებს და ისე გადაწყვიტოს სადავო საკითხი. აქედან გამომდინარე, კასატორთა ეს პრეტენზია დაუსაბუთებელია და მას საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს.
- 15.1. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლომ არაერთ საქმეში განმარტა: „სასამართლოს უპირველესი ამოცანაა, დაადგინოს, თუ რას ითხოვს მოსარჩელე მოპასუხისაგან და რის საფუძველზე, ანუ რომელ ფაქტობრივ გარემოებებზე ამყარებს თავის მოთხოვნას. სასამართლომ მხარის მიერ მითითებული მოთხოვნის ფარგლებში უნდა მოძებნოს ის სამართლებრივი ნორმა (ნორმები), რომელიც იმ შედეგს ითვალისწინებს, რისი მიღწევაც მხარეს სურს. ამასთან, მოთხოვნის სამართლებრივ საფუძველად განხილული ნორმა (ან ნორმები) შეიცავს იმ აღწერილობას (ფაქტობრივ შემადგენლობას), რომლის შემოწმებაც სასამართლოს პრეროგატივაა და რომელიც უნდა განხორციელდეს ლოგიკური მეთოდების გამოყენების გზით, ანუ სასამართლომ უნდა დაადგინოს, ნორმაში მოყვანილი აბსტრაქტული აღწერილობა რამდენად შეესაბამება კონკრეტულ ცხოვრებისეულ სიტუაციას და გამოიტანოს შესაბამისი დასკვნები. ის მხარე, რომელსაც აქვს მოთხოვნა მეორე მხარისადმი, სულ მცირე, უნდა უთითებდეს იმ ფაქტობრივ შემადგენლობაზე, რომელსაც სამართლის ნორმა გვთავაზობს. აქედან გამომდინარე, შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ მოთხოვნის სამართლებრივი საფუძვლის რომელიმე ფაქტობრივი წანამძღვრის (სამართლებრივი წინაპირობის) არარსებობა გამორიცხავს მხარისათვის სასურველი სამართლებრივი შედეგის დადგომას“ (იხ. სუსგ ას-1529-1443-2012, ას-973-1208-04; ას 664-635-2016).

16. კასატორების წარმომადგენელმა სარჩელის ხანდაზმულობასთან დაკავშირებით გაცხადებულ პრეტენზიაზე, საქმის ზეპირი განხილვისას, გაიზიარა საკასაციო პალატის მითითება, რომ ვინაიდან სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობის ფაქტის თაობაზე მოპასუხეებს არც შესაგებელში და არც მოსამზადებელ სხდომაზე არ განუცხადებიათ, ხანდაზმულობის საკითხზე საკასაციო სასამართლო არ იმსჯელებდა (სსსკ-ის 201-ე, 205-ე, 215-ე მუხლები; იხ. საკასაციო სასამართლოს 2018 წლის 2 მარტის სხდომის ოქმი 12:26:28).
17. განსახილველ შემთხვევაში კასატორებს ორი ძირითადი პრეტენზია აქვთ: ერთი ის, რომ ბეს ხელშეკრულება ნამდვილია და ვინაიდან მყიდველმა ბეს ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულება არ შეასრულა, ბეს თანხა დაკარგა და მეორე - 2014 წლის 7 მარტის ხელშეკრულებით გადახდილი 4 600 აშშ დოლარიც ბეს თანხაა (კასატორები მიიჩნევენ, რომ ამგვარად უნდა განიმარტოს ხელშეკრულების შინაარსი) და ისიც დაკარგა მოსარჩელემ იმავე საფუძვლით.
18. საკასაციო სასამართლო თითოეულ ხელშეკრულებას, მის სამართლებრივ ბუნებასა და იურიდიულ შედეგებს ცალ-ცალკე შეაფასებს, რაც სარჩელის საფუძვლიანობის შემოწმების წინაპირობა და სადავო საკითხის გადაწყვეტის საშუალებაა.
- 18.1. საკასაციო სასამართლო იზიარებს მოპასუხეების პრეტენზიას, რომელიც წინამდებარე გადაწყვეტილების 10.4 ქვეპუნქტშია ასახული და დამატებით განმარტავს, რომ უძრავი ნივთის გასხვისების წესს ადგენს სსკ-ის 323-ე და არა - 311¹-ე მუხლი. ის ფაქტი, რომ 2011 წლის 27 დეკემბერს მყიდველსა და პირველ გამყიდველს, ასევე, მეორე და მესამე გამყიდველს შორის ბეს ხელშეკრულება დაიდო და პირველმა მოპასუხემ მოსარჩელისაგან ბეს სახით 4 000 აშშ დოლარი მიიღო, მხარეთა შორის სადავო არ არის (იხ. ტ.2, ს.ფ. 19). მოსარჩელემ სადავო გახადა ის ფაქტი, რომ ბეს ხელშეკრულება სსკ-ით დადგენილ ფორმას არ შეესაბამება (სსკ-ის 311¹-ე მუხლი), რის გამოც ის ბათილია (სსკ-ის 59-ე მუხლი) და მის მიერ გადახდილი 4 000 აშშ დოლარი მასვე უნდა დაუბრუნდეს (სსკ-ის 976-ე მუხლი). საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სსკ-ის 421-ე მუხლის /ბედ მიიჩნევა ფულადი თანხა, რომელსაც ხელშეკრულების ერთი მხარე აძლევს მეორე მხარეს და ამით დასტურდება ხელშეკრულების დადების ფაქტი/ თანახმად, მყიდველმა და პირველმა გამყიდველმა უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების დადების ფაქტი დაადასტურეს (სსკ-ის 477-ე მუხლი). რაც შეეხება საწარმოს ნასყიდობას, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ნასყიდობის საგანი შეიძლება იყოს არა საწარმო, არამედ მისი 100 %-იანი წილი, თუმცა, განსახილველ შემთხვევაში, არც სარჩელიდან და არც შესაგებლიდან, ასევე, საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპზე, სასამართლოს შეკითხვის პასუხად მხარეთა მიერ გაცემული პასუხებიდან,

არ დასტურდება, რომ, ერთი მხრივ, მოსარჩელეს სურდა შეეძინა საწარმოს 100 %-იანი წილი, ხოლო, მეორე მხრივ, პირველ მოპასუხეს შპს-ს 100 %-იანი წილის დამოუკიდებლად გასხვისების უფლება ჰქონდა („მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის 46-ე მუხლი) და საწარმოს პარტნიორებს სურდათ საწარმოში თავიანთი წილის გასხვისება.

18.1.1. სარჩელში მითითებულია, რომ მყიდველს სურდა საწარმოსა და მისი ორი პარტნიორის საკუთრებად აღრიცხული 136 კვ.მ უძრავი ქონების შეძენა (იხ. სარჩელი - ტ.2, ს.ფ. 3-4), შესაგებელი კი იმას ემყარება, რომ მყიდველს (მოსარჩელეს) უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების დარჩენილი თანხა 59 000 აშშ არ გადაუხდია და მხარეთა შორის დაიდო არა უძრავი ქონების განვადებით ნასყიდობის ხელშეკრულება, არამედ - ბეს ხელშეკრულება (იხ. ასევე, საკასაციო სასამართლოს 2018 წლის 2 მარტის სხდომის ოქმი-12:39:55-12:42:45-მდე)

18.2. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ხელშეკრულება, რომლითაც ერთი მხარე იღებს ვალდებულებას, უძრავ ნივთზე საკუთრება გადასცეს სხვას ან შეიძინოს იგი, მოითხოვს წერილობით ფორმას (სსკ-ის 323-ე მუხლი), ამასთან, ხელშეკრულებით შეიძლება წარმოიშვას მომავალი ხელშეკრულების დადების ვალდებულება. ხელშეკრულებისათვის გათვალისწინებული ფორმა ვრცელდება ასევე წინარე ხელშეკრულებაზეც (სსკ-ის 327.3-ე მუხლი). მოხმობილი ნორმების ანალიზი ცხადყოფს იმას, რომ უძრავი ნივთის გასხვისების შესახებ ხელშეკრულება წერილობით ფორმას საჭიროებს, სხვა დათქმა კანონმდებლობით გათვალისწინებული არ არის, შესაბამისად, უძრავი ნივთის ნასყიდობის ხელშეკრულების დასადებად გაფორმებული ბეს ხელშეკრულებაც წერილობითი ფორმის უნდა იყოს, რაც განსახილველ შემთხვევაში სახეზეა (იხ. ტ. 1, ს/ფ 19). აქედან გამომდინარე, 2011 წლის 27 დეკემბრის ბეს ხელშეკრულება ნამდვილია. ხელშეკრულება ნამდვილია ვალდებულებითსამართლებრივი თვალსაზრისით. მართალია უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლება საჯარო რეესტრში უნდა დარეგისტრირდეს (სსკ-ის 311¹-ე მუხლი) და წინააღმდეგ შემთხვევაში მას მესამე პირთათვის იურიდიული ძალა არ გააჩნია, თუმცა, ეს ვალდებულება სანივთოსამართლებრივი ვალდებულებაა, გამიზნული კონკრეტული პირის საკუთრების უფლების დადასტურებისათვის, რისი შეუსრულებლობაც უძრავ ქონებაზე წერილობით დადებულ გარიგებას ბათილად ვერ აქცევს.

18.3. „საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ უძრავ ნივთზე საკუთრების გადასვლის ვალდებულებითსამართლებრივი ხელშეკრულების ფორმას განსაზღვრავს სამოქალაქო კოდექსის 323-ე მუხლი, რომლის მიხედვით, ხელშეკრულება, რომლითაც ერთი მხარე იღებს ვალდებულებას, უძრავ ნივთზე საკუთრება გადასცეს სხვას ან შეიძინოს იგი, მოითხოვს წერილობით ფორმას. რაც შეეხება სამოქალაქო კოდექსის 183-ე მუხლს, ეს ნორმა წერილობით ფორმასთან ერთად განამტკიცებს უძრავ ნივთზე საკუთრების გადასვლის აუცილებელ წინაპირობასა და საკუთრების გადასვლის მომენტს - რეგისტრაციას საჯარო რეესტრში. უძრავი

ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების საჯარო რეესტრში რეგისტრაციის ფაქტს ის დანიშნულება გააჩნია, რომ შემძენი მესამე პირების წინაშე მესაკუთრის სტატუსით აღიჭურვება, ვინაიდან უძრავი ქონების შემძენის საჯარო რეესტრში მესაკუთრედ რეგისტრაციამდე, ერთადერთ მესაკუთრედ ითვლება გამსხვისებელი (სკ-ის 312-ე მუხლი). როგორც აღინიშნა, სამოქალაქო კოდექსის 323-ე მუხლი განსაზღვრავს უძრავ ნივთზე საკუთრების გადასვლის ვალდებულებითსამართლებრივი ხელშეკრულების ფორმას, რაც იმას ნიშნავს, რომ ამ ფორმის დაცვით დადებული უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულება, მიუხედავად იმისა, რეგისტრირებულია თუ არა იგი საჯარო რეესტრში, წარმოშობს ნასყიდობის მომწესრიგებელი ნორმებით გათვალისწინებულ მხარეთა უფლება-მოვალეობებს. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ საჯარო რეესტრში რეგისტრაცია არის არა უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების ფორმა, არამედ უძრავ ნივთზე საკუთრების გადასვლის აუცილებელი წინაპირობა, შესაბამისად, მისი დაუცველობა იწვევს არა ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობას, არამედ იმას, რომ შემძენი არ მიიჩნევა შეძენილი უძრავი ქონების მესაკუთრედ და კარგავს ამ ქონების კეთილსინდისიერ შემძენთან შედავების უფლებას (სკ-ის 185-ე მუხლი)“ (იხ. სუსგ ას-523-496-2014, 30.04.15 წ.).

18.4. წინამდებარე გადაწყვეტილების 18.1-18.3 ქვეპუნქტებში მოცემული ფაქტობრივ-სამართლებრივი მსჯელობისა და იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ მოსარჩელემ ბეს ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების (ნასყიდობის საფასურის სრულად გადახდის) შესრულების დამადასტურებელი მტკიცებულება სასამართლოს ვერ წარუდგინა, სსკ-ის 423.1-ე მუხლის თანახმად ბეს თანხა ბეს მიმღებს რჩება. შესაბამისად, ამ ნაწილში სასარჩელო მოთხოვნა დაუსაბუთებელია და არ უნდა დაკმაყოფილდეს. ამასთან, აქვე საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სსკ-ის 421-ე მუხლის შესაბამისად, მყიდველის მიერ უძრავი ქონების შესაძენად, ბეს სახით გადახდილი 4000 (ოთხი ათასი) აშშ დოლარით გადახდით, მოპასუხეებთან დაიდო მათ საკუთრებად რიცხული 136 კვ.მ უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულება. მყიდველმა ვალდებულებით (ნასყიდობის ხელშეკრულებით) გათვალისწინებული შესრულება - ნასყიდობის დარჩენილი თანხის გადახდა - ვერ უზრუნველჰყო, რის გამოც ბე დარჩა მის მიმღებს (სსკ-ის 423-ე მუხლი).

18.5. საკასაციო სასამართლო აქვე იმასაც განმარტავს, რომ ბეს ხელშეკრულებისაგან (სსკ-ის 421-ე მუხლის დეფინიცია იხ. ამ განჩინების 18.1 ქვეპუნქტში) განსხვავებით, რომელიც ხელშეკრულების დადების ფაქტს ადასტურებს, ნასყიდობის წინარე ხელშეკრულება (სსკ-ის 327-ე მუხლის მე-3 ნაწილი: „ ხელშეკრულებით შეიძლება წარმოიშვას მომავალში ხელშეკრულების დადების ვალდებულება. ხელშეკრულებისათვის გათვალისწინებული ფორმა ვრცელდება ასევე წინარე ხელშეკრულებაზედაც) ითვალისწინებს მომავალში ხელშეკრულების დადების ვალდებულებას და არა გარიგების დადების ფაქტს. წინარე ხელშეკრულება ვალდებულებითსამართლებრივი გარიგებაა, რომელიც განსაზღვრავს, თუ რა სახის არსებით პირობებზე თანხმდებიან მხარეები, რომელიც მომავალში დასადები ხელშეკრულების შინაარსს უკავშირება. „ბეს“ ხელშეკრულება,

როგორც მოთხოვნის უზრუნველყოფის საშუალებათაგან ერთ-ერთი, ხელშეკრულების დადების ფაქტს ადასტურებს და ავანსისაგან (ხელშეკრულებით გათვალისწინებული ფულადი შესრულების წინასწარ ან მთლიანად გადახდილი თანხა) სწორედ ამით განსხვავდება. „ბე“ ხელშეკრულების ნაწილია და არა დამოუკიდებელი ხელშეკრულება და ეს განასხვავებს მას წინარე ხელშეკრულებისაგან (იხ. სამოქალაქო კოდექსის კომენტარი - www.gccc.ge, 421-ე მუხლის კომენტარი- ველი 3-4)

19. რაც შეეხება მხარეთა შორის სანოტარო წესით გაფორმებულ 2014 წლის 7 მარტის ხელშეკრულებას, თავისი შინაარსის მიხედვით, საკასაციო სასამართლო შეაფასებს, როგორც გადახდის განვადებით უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულებას და ამ კონტექსტში არ იზიარებს ქვემდგომი სასამართლოების მსჯელობას გარიგების ბუნდოვან შინაარსთან დაკავშირებით (სსკ-ის 505-ე მუხლი - განვადებით ნასყიდობისას გამყიდველი ვალდებულია გადასცეს ნივთი მყიდველს ფასის გადახდამდე. ნივთის ფასის გადახდა მყიდველის მიერ ხდება ნაწილ-ნაწილ დროის განსაზღვრულ შუალედებში).

19.1. ზემოხსენებული ხელშეკრულების თანახმად, უძრავი ქონების შესყიდვის მიზნით მოსარჩელემ მოპასუხეებს გადაუხადა 4 600 (ოთი ათას ექვსასი) აშშ დოლარი და იკისრა ვალდებულება, რომ დარჩენილ თანხას გადაიხდიდა 2014 წლის 30 აპრილამდე. საკასაციო სასამართლოს 2018 წლის 2 მარტის სხდომაზე მხარეებმა განმარტეს, რომ 2014 წლის 7 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულების საფასური 63 000 აშშ დოლარს შეადგენდა, შესაბამისად, 4 600 აშშ დოლარის გარდა, რომელიც საბოლოო შესრულების ანგარიშში ჩაითვლებოდა, დარჩენილი თანხის გადახდა მყიდველს უნდა დაესრულებინა 2014 წლის 30 აპრილამდე.

19.2. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კასატორების (მოპასუხეთა) პრეტენზიას 4 600 აშშ დოლარის ბედ მიჩნევასთან დაკავშირებით და დადგენილად მიიჩნევს, რომ 4 600 აშშ დოლარი ავანსის სახით (საბოლოოდ გადასახდელი თანხიდან წინასწარ გადახდილი ნაწილის სახით) გადაიხადა მყიდველმა. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ თუ მხარეთა შორის არ იქნება სპეციალური შეთანხმება ბეს შესახებ, სასამართლო მხარეთა შორის ურთიერთობას ბედ ვერ შეაფასებს. მოსარჩელე არ ეთანხმება კასატორების მტკიცებას, რომ 4 600 აშშ დოლარი ბეს სახით ჩაითვალოს და განმარტავს, რომ მან ნასყიდობის საფასურის ნაწილი გადაიხადა, რაც, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, 2014 წლის 7 მარტის ხელშეკრულების შინაარსს სრულად შეესაბამება და ამ ნაწილში დასაბუთებულად მიაჩნია სასარჩელო მოთხოვნა.

19.3. მყიდველმა (მოსარჩელემ) 2014 წლის 7 მარტის განვადებით ნასყიდობის ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულება არ შეასრულა - არ გადაიხადა დარჩენილი

თანხა 2014 წლის 30 აპრილამდე, შესაბამისად, გამყიდველმა უარი თქვა ხელშეკრულებაზე და ნასყიდობის საგანი დაიბრუნა (იხ. ამ გადაწყვეტილების მე-6 პუნქტი). განსახილველ შემთხვევაში გამყიდველი გავიდა ხელშეკრულებიდან, რადგან მყიდველმა დაარღვია ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულება. მოცემულ დავაზე ხელშეკრულებიდან გასვლის ნაწილში, როგორც დამოუკიდებელი მოთხოვნა უსაფუძვლოა, ხოლო როგორც ფაქტობრივი წინაპირობა- დაუსაბუთებელი, რადგან ხელშეკრულების დამრღვევი მხარე (ამ შემთხვევაში - მოსარჩელე) ხელშეკრულებიდან გასვლას ვერ მოითხოვს, რეალურად ასეთი ფაქტობრივი წინაპირობის მითითება იმას შეუძლია, ვინც შესრულებას ელოდება და ამ შესრულებას ვერ მიიღებს. სსკ-ის 508-ე მუხლის თანახმად, თუ გამყიდველი უარს ამბობს ხელშეკრულებაზე მყიდველის მიერ ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო, ყოველი მხარე ვალდებულია ერთმანეთს დაუბრუნოს ის, რაც ხელშეკრულებით მიიღეს. ამის საწინააღმდეგო შეთანხმება ბათილია. ასე რომ, ვინაიდან გამყიდველმა ნასყიდობის საგანი დაიბრუნა, იგი ვალდებულია მყიდველს დაუბრუნოს ნასყიდობის საფასურის ნაწილი - 4 600 აშშ დოლარი (მოპასუხეთა ვალდებულება სოლიდარულია, სსკ-ის 463-464-ე მუხლები). სსკ-ის 477-ე, 352-ე, 405-ე მუხლების საფუძველზე, მხარეთა შორის ორმხრივი რესტიტუცია უნდა მოხდეს, მათ ერთმანეთს უნდა დაუბრუნონ ის, რაც ხელშეკრულებით მიიღეს (შდრ. სუსგ ას-1209-1169-2016, 12.07.17 წ.). დადგენილია და სადავო არაა, რომ მოპასუხეებმა დაიბრუნეს მოსარჩელისაგან უძრავი ნივთი, შესაბამისად, მოსარჩელეს უნდა დაუბრუნდეს ნასყიდობის განვადებით ავანსად გადახდილი 4600 აშშ დოლარი.

20. ზემოხსენებული მოტივაციით, მოპასუხეთა საკასაციო საჩივარი ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინება და, ახალი გადაწყვეტილებით, სარჩელი ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს; მოპასუხეებს მოსარჩელის სასარგებლოდ 4 600 აშშ დოლარის სოლიდარულად გადახდა უნდა დაეკისროთ; დანარჩენ ნაწილში სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.
21. სსსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე გათავისუფლებული იყოს სახელმწიფო ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, ამ მუხლში აღნიშნული წესები შეეხება, აგრეთვე, სასამართლო ხარჯების განაწილებას, რომლებიც გასწიეს მხარეებმა საქმის სააპელაციო და საკასაციო ინსტანციებში წარმოებისას, ხოლო, ამავე მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად, თუ სააპელაციო ან საკასაციო სასამართლო შეცვლის

გადაწყვეტილებას ან გამოიტანს ახალ გადაწყვეტილებას, შესაბამისად, შეცვლის სასამართლო ხარჯების განაწილებასაც. განსახილველ შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, შესაბამისად, დაკმაყოფილებული სასარჩელო მოთხოვნის პროპორციული სახელმწიფო ბაჟის გადახდა პირველ, მეორე და მესამე მოპასუხეებს დაეკისრებათ მოსარჩელის სასარგებლოდ, ხოლო სასარჩელო მოთხოვნის იმ ნაწილში, რომელიც არ დაკმაყოფილდა, მოპასუხეთა მიერ გადახდილი ბაჟი მოსარჩელეს დაეკისრება მათ სასარგებლოდ (იხ. ამ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის 5-6 პუნქტები).

22. სარჩელის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების გამო არ არსებობს საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 15 დეკემბრის განჩინებითა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2015 წლის 23 მარტის განჩინებით გამოყენებული სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიებათა გაუქმების საფუძველი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-8, 399-ე, 372-ე მუხლებით, 408-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილებით, 411-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. მ----- გ-----ის, ანა დ----ისა და შპს „დ----ეთის“ (ს/კ 202905892) საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 28 მარტის განჩინება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. ზ----- დ-----ის სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდეს:
 - 3.1. მ----- გ-----ეს, ანა დ----სა და შპს „დ----ეთს“ დაეკისროთ 4600 (ოთხი ათას ექვსასი) აშშ დოლარის სოლიდარულად გადახდა ზ----- დ-----ის სასარგებლოდ;
 - 3.2. მოსარჩელეს უარი ეთქვას მის სასარგებლოდ მ----- გ-----ის, ანა დ----ისა და შპს „დ----ეთისათვის“ 4000 (ოთხი ათასი) აშშ დოლარის სოლიდარულად დაკისრებაზე;
4. სარჩელის აღძვრამდე სარჩელის უზრუნველყოფის მიზნით თბილისის

საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 15 დეკემბრის განჩინებით და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2015 წლის 23 მარტის განჩინებით გამოყენებული უზრუნველყოფის ღონისძიებები უცვლელად დარჩეს.

5. ზ----- დ-----ის მიერ სარჩელზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟიდან 138 (ას ოცდათვრამეტი) აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარის გადახდა, მოსარჩელის სასარგებლოდ, დაეკისროთ მ----- გ-----ეს, ანა დ----სა და შპს „დ----ეთს“;
6. მ----- გ-----ის, ანა დ----ისა და შპს „დ----ეთის“ სასარგებლოდ, ზ----- დ-----ს, სახელმწიფო ბაჟის სახით, დაეკისროს 360 (სამას სამოცი) აშშ დოლარის ეკვივალენტი ლარის გადახდა.
7. საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

მზია თოდუა

მოსამართლეები:

ეკატერინე გასიტაშვილი

პაატა ქათამაძე